

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Εκατόν Οκτώ

Αποκάλυψη του Προφητικού Συμβολισμού: Μια Περιεκτική Ανάλυση των Επτά Σάλπιγγων στην Αποκάλυψη

Jeff Pippenger
2024-02-29

Στον Γουίλιαμ Μίλλερ δόθηκε μεγάλο φως σχετικά με τις επτά εκκλησίες, τις επτά σφραγίδες και τις επτά σάλπιγγες στο βιβλίο της Αποκάλυψης. Τοποθέτησε αυτά τα προφητικά σύμβολα μέσα στο πλαίσιο των δύο ερημωτικών δυνάμεων, του παγανισμού και, κατόπιν, του παπισμού. Δεν διέκρινε κάθε προφητικό γνώρισμα αυτών των συμβόλων, αλλά ό,τι διέκρινε θεμελίωσε την κατανόηση της εσωτερικής ιστορίας και της εξωτερικής ιστορίας της εκκλησίας του Θεού από τον καιρό των αποστόλων έως το τέλος του κόσμου. Η εσωτερική ιστορία παριστανόταν από τις εκκλησίες, και η εξωτερική ιστορία των εκκλησιών παριστανόταν από τις σφραγίδες. Είδε ότι οι σάλπιγγες ήταν σύμβολα της κρίσεως του Θεού επί της Ρώμης, η οποία προεικόνιζε την κρίση του Θεού επί της Ρώμης στο τέλος του κόσμου, αν και δεν είδε ότι η Ρώμη στο τέλος του κόσμου αποτελούνταν από τριπλή ένωση.

Το βιβλίο που έγραψε ο Uriah Smith με τίτλο Daniel and Revelation περιέχει ορισμένες εσφαλμένες ιδέες, αλλά προσδιορίστηκε από την Αδελφή White ως «το βοηθητικό χέρι του Θεού». Υπέδειξε ότι έπρεπε να διανέμεται μαζί με τα The Great Controversy, Patriarchs and Prophets και The Desire of Ages. Η ισχυρή της σύσταση δεν σήμαινε ότι το βιβλίο βρισκόταν στο ίδιο επίπεδο θεοπνευστίας με τα δικά της βιβλία, αλλά ότι το βιβλίο περιείχε «μεγάλη διδασκαλία» και είχε συμβάλει στο «να οδηγηθούν πολλές πολύτιμες ψυχές σε γνώση της αλήθειας».

Το βιβλίο χρησιμοποιεί τη Μιλλεριτική προφητική λογική, συνοδευόμενη από έννοιες περί προφητείας που δεν είχαν διαφανεί πριν από τις 22 Οκτωβρίου 1844. Θα αναφερθούμε σε αποσπάσματα του βιβλίου καθώς εκθέτουμε την τριπλή εφαρμογή των τριών Ουαί.

Ο Μίλλερ δήλωσε ότι οι «επτά σάλπιγγες είναι μια ιστορία επτά ιδιότυπων και βαρέων κρίσεων που στάλθηκαν επάνω στη γη, ή στη ρωμαϊκή βασιλεία». Οι πρώτες τέσσερις σάλπιγγες αντιπροσωπεύουν τις κρίσεις που επήλθαν επί της ειδωλολατρικής Ρώμης, και η πέμπτη και η έκτη σάλπιγγα ήταν οι κρίσεις του Θεού που επήλθαν επί της παπικής Ρώμης, αλλά ο Μίλλερ δεν θα είχε αναγνωρίσει ότι η έβδομη σάλπιγγα αντιπροσώπευε την κρίση του Θεού επί της Σύγχρονης Ρώμης. Αναφερόμενος στις επτά σφραγίδες και στις επτά σάλπιγγες της Αποκάλυψης, ο Ουράια Σμιθ έγραψε:

«Αφού έλαβε το βιβλίο, το Αρνίον προχωρεί αμέσως στο να ανοίξει τις σφραγίδες· και η προσοχή του αποστόλου στρέφεται στις σκηνές που εκτυλίσσονται κάτω από καθεμιά σφραγίδα. Ο αριθμός επτά έχει ήδη επισημανθεί ότι στις Γραφές δηλώνει πληρότητα και τελειότητα. Οι επτά σφραγίδες, επομένως, περιλαμβάνουν το σύνολο μιας ορισμένης τάξεως γεγονότων, που εκτείνεται ίσως μέχρι τον καιρό του Κωνσταντίνου, και οι επτά σάλπιγγες μια άλλη σειρά από τον καιρό εκείνο και εξής, δεν μπορεί να είναι ορθή άποψη. Οι σάλπιγγες δηλώνουν μια σειρά γεγονότων που διαδραματίζονται συγχρόνως με τα γεγονότα των

σφραγίδων, αλλά είναι εντελώς διαφορετικού χαρακτήρα. Η σάλπιγγα είναι σύμβολο πολέμου· επομένως, οι σάλπιγγες δηλώνουν μεγάλες πολιτικές αναστατώσεις που πρόκειται να λάβουν χώρα μεταξύ των εθνών κατά την εποχή του ευαγγελίου. Οι σφραγίδες δηλώνουν γεγονότα θρησκευτικού χαρακτήρα και περιέχουν την ιστορία της εκκλησίας από το άνοιγμα της χριστιανικής εποχής έως την έλευση του Χριστού.» Uriah Smith, Daniel and Revelation, 431.

Σάλπιγξ είναι σύμβολον πολέμου και πολιτικής αναστατώσεως. Αναφερόμενος στο δεύτερο εδάφιο του ογδόου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως, ο Smith δηλώνει:

«ΣΤΙΧΟΣ 2. Καὶ εἶδα τοὺς ἑπτὰ ἄγγέλους οἵτινες ἴσταντο ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ· καὶ ἐδόθησαν εἰς αὐτοὺς ἑπτὰ σάλπιγγες.»

«Αυτό το εδάφιο εισάγει μια νέα και διακριτή σειρά γεγονότων. Στις σφραγίδες είχαμε την ιστορία της εκκλησίας κατά τη διάρκεια αυτού που αποκαλείται οικονομία του ευαγγελίου. Στις επτά σάλπιγγες, που τώρα εισάγονται, έχουμε τα κύρια πολιτικά και πολεμικά γεγονότα τα οποία επρόκειτο να διαδραματισθούν κατά την ίδια χρονική περίοδο.» Uriah Smith, Daniel and Revelation, 476.

Η έβδομη σφραγίδα ανοίγεται στα πρώτα έξι εδάφια του ογδόου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως, και στο φόντο του ανοίγματος της έβδομης σφραγίδας ετοιμάζονται επτά άγγελοι με επτά σάλπιγγες να σαλπίσουν.

Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν σφραγίδα τὴν ἑβδόμην, ἐγένετο σιγὴ ἐν τῷ οὐρανῷ ὡς ἡμῶριον. Καὶ εἶδον τοὺς ἑπτὰ ἄγγέλους, οἱ ἴσταντο ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ· καὶ ἐδόθησαν εἰς αὐτοὺς ἑπτὰ σάλπιγγες. Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἦλθε καὶ ἐστάθη ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου, ἔχων λιβανωτὸν χρυσοῦν· καὶ ἐδόθη εἰς αὐτὸν θυμιάματα πολλὰ, διὰ νὰ τὰ προσφέρει μετὰ τῶν προσευχῶν πάντων τῶν ἁγίων ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τὸ χρυσοῦν, τὸ ἐνώπιον τοῦ θρόνου. Καὶ ὁ καπνὸς τῶν θυμιαμάτων, ὁ μετὰ τῶν προσευχῶν τῶν ἁγίων, ἀνέβη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ ἀγγέλου. Καὶ ὁ ἄγγελος ἔλαβε τὸ λιβανωτὸν, καὶ ἐγέμισεν αὐτὸ ἐκ τοῦ πυρὸς τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ ἔρριπεν αὐτὸ εἰς τὴν γῆν· καὶ ἐγένοντο φωναί, καὶ βρονταί, καὶ ἀστραπαί, καὶ σεισμός. Καὶ οἱ ἑπτὰ ἄγγελοι, οἱ εἶχον τὰς ἑπτὰ σάλπιγγας, ἠτοιμάσθησαν διὰ νὰ σαλπίσουν. Ἀποκάλυψις 8:1–6.

Υπάρχει μία προφητική ανωμαλία την οποία έχουμε επισημάνει σε προηγούμενα άρθρα, αλλά την ιδιαίτερη αυτή προφητική εκδήλωσή της δεν την έχουμε ακόμη εξετάσει ειδικώς. Η ανωμαλία αυτή συνίσταται στο ότι σύμβολα τα οποία αντιπροσωπεύουν μία ακολουθία οροσήμων στην προφητική ιστορία, συγκεντρώνονται όλα μαζί στο τέλος της ιστορίας την οποία αντιπροσωπεύουν. Έχουμε δείξει ότι οι τέσσερις γενεές του Λαοδικειανού Αντβεντισμού, οι οποίες αντιπροσωπεύονται από τα τέσσερα βδελύγματα του ογδόου κεφαλαίου του Ιεζεκιήλ, επισήμαναν συγκεκριμένα ορόσημα, αλλά ότι καθεμία από αυτές, ως δοκιμασία, επαναλαμβάνεται στην ιστορία της σφραγίσεως των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Η ανωμαλία αυτή απαντάται επίσης και στις επτά σάλπιγγες· διότι, μολονότι αντιπροσωπεύουν συγκεκριμένες κρίσεις επί της ειδωλολατρικής, της παπικής και της σύγχρονης Ρώμης, όλες συνέρχονται εκ νέου όταν η εκτελεστική κρίση επί της σύγχρονης Ρώμης αρχίζει με τον επικείμενο νόμο της Κυριακής.

Οι επτά σάλπιγγες έχουν συγκεκριμένες χρονολογίες κατά τις οποίες εκπληρώθηκαν στο παρελθόν, αλλά η Αδελφή Γουάιτ τοποθετεί επίσης τους επτά αγγέλους με τις επτά σάλπιγγες στο όγδοο κεφάλαιο της Αποκάλυψης, μέσα στην ιστορία του επικείμενου νόμου της Κυριακής.

«Και όταν ήνοιξε την πέμπτην σφραγίδα, είδον υποκάτω του θυσιαστηρίου τας ψυχάς των εσφαγμένων διά τον λόγον του Θεού και διά την μαρτυρίαν την οποίαν εκράτουν· και έκραξαν μετά φωνής μεγάλης, λέγοντες, Έως πότε, Δέσποτα άγιε και αληθινέ, δεν κρίνεις και δεν εκδικείς το αίμα ημών από τους κατοικούντας επί της γης; Και εδόθη εις έκαστον εξ αυτών στολή λευκή [Ανεγνωρίσθησαν ως καθαροί και άγιοι]· και ερρέθη προς αυτούς να αναπαυθώσιν έτι ολίγον καιρόν, έως ου συμπληρωθώσι και οι σύνδουλοι αυτών και οι αδελφοί αυτών, οι μέλλοντες να φονευθώσι καθώς και αυτοί» [Αποκάλυψις 6:9–11]. Εδώ παρεστάθησαν εις τον Ιωάννην σκηναί, αι οποίαι δεν ήσαν κατά την πραγματικότητα, αλλά εκείναι αι οποίαι επρόκειτο να υπάρξουν εις μέλλουσαν χρονικήν περίοδον.

«Παράθεση του Αποκάλυψις 8:1–4.» Manuscript Releases, τόμος 20, σ. 197.

Στο προηγούμενο απόσπασμα η Αδελφή Γουάιτ εφαρμόζει τον διάλογο και την εκπλήρωση της πέμπτης σφραγίδας στην περίοδο κατά την οποία οι επτά άγγελοι πρόκειται να σαλπίσουν στο όγδοο κεφάλαιο, αλλά τοποθετεί επίσης την ίδια παράσταση στην ιστορία των δύο φωνών του δέκατου όγδου κεφαλαίου της Αποκάλυψης.

«Όταν ανοίχθηκε η πέμπτη σφραγίδα, ο Ιωάννης ο Θεολόγος είδε σε όραμα κάτω από το θυσιαστήριο την ομάδα εκείνων που είχαν σφαγιασθεί για τον Λόγο του Θεού και για τη μαρτυρία του Ιησού Χριστού. Έπειτα από αυτό ακολούθησαν οι σκηές που περιγράφονται στο δέκατο όγδοο κεφάλαιο της Αποκάλυψης, όταν εκείνοι που είναι πιστοί και αληθινόι καλούνται να εξέλθουν από τη Βαβυλώνα. [Αποκάλυψη 18:1–5, παρατίθεται.]» Manuscript Releases, τόμος 20, σ. 14.

Οι επτά σάλπιγγες αντιπροσωπεύουν την κρίση του Θεού στην ιστορία της ειδωλολατρικής, παπικής και σύγχρονης Ρώμης, αλλά παρουσιάζονται επίσης στην ιστορία της 11ης Σεπτεμβρίου 2001 και της δεύτερης φωνής του επικείμενου νόμου της Κυριακής. Αφού εξετάζει τα πρώτα έξι εδάφια του ογδού κεφαλαίου της Αποκαλύψεως, ο Uriah Smith αρχίζει να παρουσιάζει τις ιστορικές εκπληρώσεις των πρώτων τεσσάρων σαλπίγγων.

«Το θέμα των επτά σαλπίγγων επανέρχεται εδώ και καταλαμβάνει το υπόλοιπο αυτού του κεφαλαίου και ολόκληρο το 9ο κεφάλαιο. Οι επτά άγγελοι προετοιμάζονται να σαλπίσουν. Η σάλπισή τους παρεμβάλλεται ως συμπλήρωμα στην προφητεία των Δανιήλ 2 και 7, αρχίζοντας με τη διάλυση της παλαιάς Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας στις δέκα διαιρέσεις της, για τις οποίες, στις πρώτες τέσσερις σάλπιγγες, έχουμε μια περιγραφή.» Uriah Smith, Daniel and Revelation, 477.

Ο Smith διαπιστώνει ότι οι τέσσερις πρώτες σάλπιγγες ήταν οι κρίσεις του Θεού επάνω στην ειδωλολατρική Ρώμη. Παραθέτει το εδάφιο επτά, το οποίο προσδιορίζει τα προφητικά χαρακτηριστικά της πρώτης σάλπιγγας, και κατόπιν προσδιορίζει την ιστορική του εκπλήρωση.

«Η πρώτη δεινή και βαρεία κρίση που επήλθε επί της Δυτικής Ρώμης κατά την καθοδική της πορεία ήταν ο πόλεμος με τους Γότθους υπό τον Αλάριχο, ο οποίος άνοιξε τον δρόμο για

μεταγενέστερες επιδρομές. Ο θάνατος του Θεοδοσίου, του Ρωμαίου αυτοκράτορος, επήλθε τον Ιανουάριο του 395, και πριν από το τέλος του χειμónος οι Γότθοι υπό τον Αλάριχο είχαν εξεγερθεί κατά της αυτοκρατορίας.»

«Η πρώτη εισβολή υπό τον Αλάριχο ερήμωσε τη Θράκη, τη Μακεδονία, την Αττική και την Πελοπόννησο, αλλά δεν έφθασε έως την πόλη της Ρώμης. Κατά τη δεύτερη εισβολή του, όμως, ο αρχηγός των Γότθων διέβη τις Άλπεις και τα Απέννινα και εμφανίσθηκε ενώπιον των τειχών της “αιωνίας πόλεως”, η οποία σύντομα έπεσε θύμα της μανίας των βαρβάρων.»

«Η σάλπιγγα της πρώτης αγγελίας τοποθετείται χρονικά περί το τέλος του τετάρτου αιώνας και εξής, και αναφέρεται σε αυτές τις ερημωτικές εισβολές κατά της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας υπό τους Γότθους.» Uriah Smith, Daniel and Revelation, 478.

Ο Σμιθ ταυτοποιεί τον Αλάριχο ως το σύμβολο της κρίσεως του Θεού επί της ειδωλολατρικής Ρώμης, όπως παριστάνεται από την πρώτη σάλπιγγα. Καθεμία από τις σάλπιγγες έχει ένα ιστορικό πρόσωπο που την αντιπροσωπεύει· ο Αλάριχος αντιπροσωπεύει την έλευση της πρώτης σάλπιγγας από το τέλος του τετάρτου αιώνας. Ο Μίλλερ δεν θα μπορούσε να είχε διακρίνει ότι αυτή η σάλπιγγα επήλθε επί της Ρώμης εξαιτίας της επιβολής της Κυριακής, διότι ο Μίλλερ τηρούσε την Κυριακή. Και ο Σμιθ επίσης παρέβλεψε αυτό το γεγονός, αλλά ο Σμιθ αναγνώρισε ότι ο πρώτος επιβεβλημένος νόμος περί Κυριακής θεσπίστηκε από τον Κωνσταντίνο κατά το έτος 321. Ο προφητικός εμπειρικός κανόνας που συνδέεται με την επιβολή της Κυριακής είναι πάντοτε ο ίδιος, διότι ο Θεός ουδέποτε μεταβάλλεται, και ο κανόνας αυτός είναι ότι «η εθνική αποστασία ακολουθείται από εθνική καταστροφή». Ο Αλάριχος αντιπροσωπεύει την αρχή της εθνικής καταστροφής, η οποία άρχισε ακριβώς κατά την ίδια περίοδο κατά την οποία ο Κωνσταντίνος θέσπισε τον πρώτο νόμο περί Κυριακής.

Ο Σμιθ συνεχίζει παραθέτοντας το εδάφιο οκτώ, το οποίο προσδιορίζει τη δεύτερη σάλπιγγα, και έπειτα συνεχίζει τον σχολιασμό του:

«Η Ρωμαϊκή αυτοκρατορία, μετά τον Κωνσταντίνο, διαιρέθηκε σε τρία μέρη· και γι' αυτό απαντά συχνά η έκφραση “το τρίτον των ανθρώπων”, κτλ., ως υπαινιγμός προς το τρίτο μέρος της αυτοκρατορίας το οποίο βρισκόταν υπό τη μάστιγα. Αυτή η διαίρεση του Ρωμαϊκού βασιλείου έγινε κατά τον θάνατο του Κωνσταντίνου, μεταξύ των τριών υιών του, Κωνσταντίου, Κωνσταντίνου Β' και Κώνστα. Ο Κωνσταντίος κατείχε την Ανατολή και εγκατέστησε την κατοικία του στην Κωνσταντινούπολη, τη μητρόπολη της αυτοκρατορίας. Ο Κωνσταντίνος ο Δεύτερος κατείχε τη Βρετανία, τη Γαλατία και την Ισπανία. Ο Κώνστας κατείχε το Ιλλυρικό, την Αφρική και την Ιταλία. (Βλέπε Ecclesiastical History του Sabine, σ. 155.) Σχετικά με αυτό το γνωστό ιστορικό γεγονός, ο Elliott, όπως παρατίθεται από τον Albert Barnes, στις σημειώσεις του στην Αποκ. 12:4, λέγει: “Τουλάχιστον δύο φορές, πριν η Ρωμαϊκή αυτοκρατορία διαιρεθεί μόνιμα στα δύο μέρη, το Ανατολικό και το Δυτικό, υπήρξε τριμερής διαίρεση της αυτοκρατορίας. Η πρώτη συνέβη το 311 μ.Χ., όταν διαιρέθηκε μεταξύ του Κωνσταντίνου, του Λικινίου και του Μαξιμίνου· η άλλη, το 337 μ.Χ., κατά τον θάνατο του Κωνσταντίνου, μεταξύ του Κώνστα και του Κωνσταντίου.”» Uriah Smith, Daniel and Revelation, 480.

Το ιστορικό φαινόμενο της διαίρεσης της Ρώμης σε τρία μέρη, καθώς και σε δύο μέρη, στο οποίο αναφέρονται οι ιστορικοί που παραθέτει ο Smith, αποτελούν τα στοιχεία της Ρώμης που προσδιορίζουν την τριπλή ένωση της Σύγχρονης Ρώμης, η οποία συγκροτεί μια δομή διηρημένη σε δύο, αντιπροσωπεύοντας τον συνδυασμό εκκλησίας και κράτους. Όταν ο Smith συνεχίζει, τότε προσδιορίζει το ιστορικό πρόσωπο που συνδέεται με τη δεύτερη σάλπιγγα.

«Η ιστορία που εικονίζει τη σάλπιγγα της δευτέρας σάλπιγγος προφανώς αναφέρεται στην εισβολή και κατάκτηση της Αφρικής, και κατόπιν της Ιταλίας, από τον φοβερό Γενσέριχο. Οι κατακτήσεις του ήταν κατά το πλείστον ΝΑΥΤΙΚΕΣ· και οι θρίαμβοί του ήταν «ως όρος μέγα καιόμενον εν πυρί, ερρίφθη εις την θάλασσαν». Ποια άλλη εικόνα θα μπορούσε καλύτερα, ή έστω εξίσου καλά, να παραστήσει τη σύγκρουση στόλων και τη γενική καταστροφή του πολέμου στις θαλάσσιες ακτές; Κατά την εξήγηση αυτής της σάλπιγγος, οφείλουμε να αναζητήσουμε ορισμένα γεγονότα που θα έχουν ιδιαίτερη σχέση με τον εμπορικό κόσμο. Το χρησιμοποιούμενο σύμβολο μάς οδηγεί φυσικά να αναμένουμε ταραχή και αναστάτωση. Τίποτε άλλο παρά ένας σφοδρός ναυτικός πόλεμος δεν θα εκπλήρωνε την προφητεία. Εάν η ηχώ των πρώτων τεσσάρων σαλπίγγων αναφέρεται σε τέσσερα αξιοσημείωτα γεγονότα που συνέβαλαν στην πτώση της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, και η πρώτη σάλπιγγα αναφέρεται στις καταστροφές των Γότθων υπό τον Αλάρικο, τότε εδώ φυσικά αναζητούμε την αμέσως επόμενη πράξη εισβολής που συγκλόνησε τη ρωμαϊκή ισχύ και συνέτεινε στην πτώση της. Η επόμενη μεγάλη εισβολή ήταν εκείνη του «φοβερού Γενσερίχου», επικεφαλής των Βανδάλων. Η πορεία του εκτυλίχθηκε κατά τα έτη μ.Χ. 428–468. Αυτός ο μεγάλος αρχηγός των Βανδάλων είχε την έδρα του στην Αφρική....»

«Σχετικά με τον σημαντικό ρόλο που διαδραμάτισε αυτός ο τολμηρός κουρσάρος στην πτώση της Ρώμης, ο κ. Gibbon χρησιμοποιεί αυτή τη βαρυσήμαντη διατύπωση: “Ο Γιζέριχος, ένα όνομα το οποίο, στην καταστροφή της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, άξιζε ισότιμη θέση με τα ονόματα του Αλάρικου και του Αττίλα.”» Uriah Smith, Daniel and Revelation, 481, 484.

Ο Σμιθ, παραθέτοντας τον ιστορικό Γίββωνα, ο οποίος υπέδειξε τα ιστορικά σύμβολα των τριών πρώτων σαλπίγγων, προσδιόρισε ότι ο Γενσέριχος ήταν η δεύτερη σάλπιγγα και κατόπιν είπε ότι ο Γενσέριχος «άξιζε ίση θέση με τον Αλάρικο και τον Αττίλα». Ο Αλάρικος είναι η πρώτη σάλπιγγα, ο Γενσέριχος η δεύτερη, και ο Αττίλας ο Ούννος ήταν η τρίτη σάλπιγγα, η οποία εξετάζεται στο δέκατο εδάφιο. Ο Σμιθ επισήμανε ότι η δεύτερη σάλπιγγα, η οποία αντιπροσωπευόταν από τον Γενσέριχο, αντιπροσώπευε την ιστορία των ετών «428-468». Έπειτα ο Σμιθ παραθέτει το δέκατο εδάφιο, το οποίο προσδιορίζει την τρίτη σάλπιγγα, και συνεχίζει την αφήγησή του:

«Κατά την ερμηνεία και εφαρμογή αυτού του χωρίου, οδηγούμαστε στο τρίτο σημαντικό γεγονός το οποίο είχε ως αποτέλεσμα την ανατροπή της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας. Και, για να εντοπίσουμε μια ιστορική εκπλήρωση αυτής της τρίτης σάλπιγγας, θα οφείλουμε για λίγα αποσπάσματα στις Σημειώσεις του Δρος Albert Barnes. Κατά την εξήγηση αυτής της Γραφής, είναι αναγκαίο, όπως λέγει ο εν λόγω σχολιαστής, «να υπάρξει κάποιος αρχηγός ή πολεμιστής που θα μπορούσε να παρομοιασθεί με πύρινο μετέωρο· του οποίου η πορεία θα ήταν εξαιρετικά λαμπρή· ο οποίος θα εμφανιζόταν αιφνιδίως ΟΠΩΣ ένα φλεγόμενο άστρο, και κατόπιν θα εξαφανιζόταν όπως ένα άστρο του οποίου το φως εσβέσθη μέσα στα ύδατα».— Notes on Revelation 8.»

«Εδώ προϋποτίθεται ότι αυτή η σάλπιγγα αναφέρεται στους ερημωτικούς πολέμους και στις μανιώδεις εισβολές του Αττίλα κατά της ρωμαϊκής εξουσίας, τις οποίες διεξήγαγε επικεφαλής των ορδών των Ούννων του....»

«Καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀστέρος λέγεται Ἄψινθος [δηλωτικὸν τῶν πικρῶν συνεπειῶν]». Τα λόγια αυτά —τα οποία συνδέονται στενότερα με το προηγούμενο εδάφιο, όπως δηλώνει ακόμη και η στίξη στην έκδοσή μας— μας επαναφέρουν για μια στιγμή στον χαρακτήρα του Αττίλα, στη δυστυχία της οποίας υπήρξε ο αυτουργός ή το ὄργανο, και στον τρόπο που ενέπνεε το όνομά του.

«“Πλήρης εξολόθρευση και εξάλειψη” είναι ὄροι που αποδίδουν καλύτερα τις συμφορές που επέφερε». Αποκαλούσε τον εαυτό του «Η Μάστιγα του Θεού».» Uriah Smith, Daniel and Revelation, 484, 487.

Η ιστορία της τρίτης σάλπιγγας, η οποία εκπροσωπείται από τον Αττίλα τον Ούννο, εκτείνεται από το έτος 441 έως τον θάνατό του, το έτος 453. Έπειτα ο Σμιθ παραθέτει το δωδέκατο εδάφιο, το οποίο παρουσιάζει την τέταρτη σάλπιγγα και περιγράφει τον βάρβαρο μονάρχη Οδόακρο, όπου ο τριπλός συμβολισμός της Δυτικής Ρώμης παριστάνεται από τον ήλιο, τη σελήνη και τα άστρα. Προσδιορίζει τα τρία σύμβολα ως σύμβολα του «ηλίου, της σελήνης και των άστρων—διότι αναμφιβόλως εδώ χρησιμοποιούνται ως σύμβολα—και προδήλως δηλώνουν τα μεγάλα φωστήρια της ρωμαϊκής κυβερνήσεως,—τους αυτοκράτορες της, τους συγκλητικούς της και τους υπάτους της. Ο επίσκοπος Νεύτων παρατηρεί ότι ο τελευταίος αυτοκράτορας της Δυτικής Ρώμης ήταν ο Ρωμύλος, ο οποίος κατ’ εμπαιγμόν ονομαζόταν Αυγουστούλος, ή ο «μικρός Αύγουστος». Η Δυτική Ρώμη έπεσε το 476 μ.Χ. Εντούτοις, όμως, μολονότι ο ρωμαϊκός ήλιος είχε σβήσει, τα υποδεέστερα φωστήριά του έλαμπαν αμυδρώς, ενώ η σύγκλητος και οι ύπατοι εξακολουθούσαν να υπάρχουν. Αλλά ύστερα από πολλές πολιτικές ανατροπές και μεταβολές της πολιτικής τύχης, τελικώς, το 566 μ.Χ., ολόκληρη η μορφή της αρχαίας κυβερνήσεως ανατράπηκε, και η ίδια η Ρώμη υποβιβάστηκε από αυτοκράτειρα του κόσμου σε ένα πτωχό δουκάτο υποτελές στον Έξαρχο της Ραβέννας.» Ουρία Σμιθ, Daniel and Revelation, 487.

Εδώ βρίσκουμε μία ακόμη μαρτυρία για την τριμερή διαίρεση της Ρώμης, η οποία προεικονίζει την τριμερή ένωση της σύγχρονης Ρώμης. Με την ανατολική Ρώμη και τον αυτοκράτορα Κωνσταντίνο, η τριμερής διαίρεση αντιπροσωπευόταν από τους τρεις υιούς του, αλλά με τη δυτική Ρώμη αντιπροσωπευόταν από την τριμερή μορφή της διακυβερνήσεώς τους. Κατόπιν, ο Smith προσδιορίζει ότι ο ήλιος, η σελήνη και οι αστέρες αντιπροσωπεύουν μια συγκεκριμένη ακολουθία κατά την οποία η δυτική Ρώμη κατεβλήθη. Ολοκληρώνει την αφήγησή του με την ακόλουθη εισαγωγή στις τρεις τελευταίες σάλπιγγες.

«Όσο φοβερές κι αν ήταν οι συμφορές που επήλθαν στην αυτοκρατορία από τις πρώτες επιδρομές αυτών των βαρβάρων, ήταν συγκριτικά ελαφρές σε αντιδιαστολή προς τις συμφορές που επρόκειτο να ακολουθήσουν. Δεν ήταν παρά σαν οι πρώτες σταγόνες μιας βροχής πριν από τον χείμαρρο που σύντομα θα έπεφτε επάνω στον ρωμαϊκό κόσμο. Οι τρεις εναπομένουσες σάλπιγγες επισκιάζονται από νέφος αλίμονο, όπως εκτίθεται στα ακόλουθα εδάφια.»

«ΣΤΙΧΟΣ 13. Και είδα, και άκουσα έναν άγγελο να πετά διαμέσου του μεσουρανήματος, λέγοντας με δυνατή φωνή: Ουαί, ουαί, ουαί στους κατοίκους της γης εξαιτίας των λοιπών φωνών της σάλπιγγας των τριών αγγέλων, οι οποίοι μέλλουν ακόμη να σαλπίσουν.»

«Αυτός ο άγγελος δεν είναι ένας από τη σειρά των επτά αγγέλων των σαλπίγγων, αλλά απλώς εκείνος που αναγγέλλει ότι οι τρεις εναπομένουσες σάλπιγγες είναι σάλπιγγες αλίμονο, εξαιτίας των φοβρότερων γεγονότων που πρόκειται να συμβούν κατά τον ήχο τους. Έτσι, η επόμενη, ή πέμπτη σάλπιγγα, είναι το πρώτο αλίμονο· η έκτη σάλπιγγα, το δεύτερο αλίμονο· και η έβδομη, η τελευταία αυτής της σειράς των επτά σαλπίγγων, είναι το τρίτο αλίμονο.»
Uriah Smith, Daniel and Revelation, 493.

Θα συνεχίσουμε με τα τρία Ουαί των σαλπίγγων στο επόμενο άρθρο.

«Οι συμφορές της αυτοκρατορικής Ρώμης, κατά την πτώση της, προαναγγέλθηκαν μέχρι και την εσχάτη από αυτές, ώσπου η Ρώμη έμεινε χωρίς αυτοκράτορα, ύπατο ή σύγκλητο. “Υπό τους Εξάρχους της Ραβέννας, η Ρώμη υποβιβάσθηκε στη δεύτερη τάξη.” Το τρίτο μέρος του ηλίου επλήγη, και το τρίτο μέρος της σελήνης, και το τρίτο μέρος των αστέρων. Η γενεά των Καισάρων δεν εξέλιπε μαζί με τους αυτοκράτορες της Δύσεως. Η Ρώμη, πριν από την πτώση της, κατείχε μόνον ένα μέρος της αυτοκρατορικής εξουσίας. Η Κωνσταντινούπολη μοιραζόταν μαζί της την αυτοκρατορία του κόσμου. Και ούτε οι Γότθοι ούτε οι Βάνδαλοι κυριάρχησαν επάνω σε εκείνη την ακόμη αυτοκρατορική πόλη, της οποίας ο αυτοκράτωρ, μετά την πρώτη μεταφορά της έδρας της αυτοκρατορίας από τον Κωνσταντίνο, συχνά κατείχε τον αυτοκράτορα της Ρώμης ως διορισμένο εκπρόσωπό του και αντιβασιλέα του. Και η μοίρα της Κωνσταντινουπόλεως επιφυλάχθηκε για άλλους αιώνες και αναγγέλθηκε με άλλες σάλπιγγες. Από τον ήλιο, τη σελήνη και τα άστρα, έως τότε είχε πληγεί μόνον το τρίτο μέρος.»

«Τα καταληκτικά λόγια της Τετάρτης Σάλπιγγας υπονοούν τη μελλοντική αποκατάσταση της Δυτικής Αυτοκρατορίας: “Το ένα τρίτο της ημέρας δεν εφώτιζε, και ομοίως η νύχτα.” Όσον αφορά την πολιτική εξουσία, η Ρώμη υπετάγη στη Ραβέννα, και η Ιταλία ήταν κατακτημένη επαρχία της Ανατολικής Αυτοκρατορίας. Αλλά, όπως αρμόζει περισσότερο σε άλλες προφητείες, η υπεράσπιση της λατρείας των εικόνων έφερε πρώτα τις πνευματικές και τις κοσμικές εξουσίες του πάπα και του αυτοκράτορα σε βίαιη σύγκρουση· και, απονέμοντας στον πάπα κάθε εξουσία επί των εκκλησιών, ο Ιουστινιανός έθεσε το βοηθητικό του χέρι στην προαγωγή της παπικής υπεροχής, η οποία αργότερα οικειοποιήθηκε την εξουσία να δημιουργεί μονάρχες. Κατά το έτος του Κυρίου 800, ο πάπας απένειμε στον Καρλομάγνο τον τίτλο του Αυτοκράτορα των Ρωμαίων.” — Keith. Ο τίτλος αυτός μεταβιβάστηκε εκ νέου από τον βασιλέα της Γαλλίας στον βασιλέα της Γερμανίας. Και από τον Αυτοκράτορα Φραγκίσκο τον Δεύτερο ακόμη και αυτό το νομικό τέχνασμα τελικά και για πάντα αποκηρύχθηκε, στις 6 Αυγούστου 1806.» A. T. Jones, The Great Nations of Today, 54.